

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2022 r.

Pozycja 84

POSTANOWIENIE z dnia 19 stycznia 2022 r. Sygn. akt Ts 199/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

- 1) art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 52 § 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zakresie, w jakim „wymienia ponaglenie jako środek zaskarżenia”, z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 3) art. 53 § 2b ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zakresie, w jakim „uzależnia uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania od uprzedniego wniesienia ponaglenia do właściwego organu, czyli w zakresie w jakim zawiera sformułowanie po wniesieniu ponaglenia do właściwego organu”, z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 12 lipca 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Wnioskiem z 26 listopada 2012 r., ostatecznie sprecyzowanym 27 grudnia 2012 r., skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działkach

położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 10 stycznia 2014 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił ustalenia warunków zabudowy.

Kilka lat po zakończeniu postępowania administracyjnego skarżący wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO) z ponagleniem na przewlekłość postępowania w sprawie wydania warunków zabudowy. SKO postanowieniem z 18 grudnia 2018 r. (znak: [...]) uznało je za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy przez Wójta decyzją z 10 stycznia 2014 r. Następnie skarżący złożył w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie tego postępowania. Wyrokiem z 5 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA orzekł, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że jego prowadzenie nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, orzekł także o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA wniósł Wójt. Postanowieniem z 19 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania, a także orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu orzeczenia przywołano postanowienie siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18) i stwierdzono m.in., że wniesienie ponaglenia, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej.

Powyższe orzeczenie, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 12 kwietnia 2021 r.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 17 listopada 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 29 listopada 2021 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do sprecyzowania przedmiotu skargi przez wyjaśnienie, czy kwestionuje on m.in. art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a., w zakresie wskazanym w punkcie drugim *petitum* skargi, s. 2) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 § 2b p.p.s.a. (w zakresie wskazanym w punkcie trzecim *petitum* skargi, s. 2) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 1 Konstytucji, czy art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 p.p.s.a. z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 1 Konstytucji (s. 12 skargi). Skarżący został także zobowiązany do wskazania, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego (wyrażone w przepisach Konstytucji przywołanych w skardze konstytucyjnej) zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy, a także uzasadnienia zarzutów z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie.

W ustawowym terminie do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawa do sądu oraz do odszkodowania za bezprawne działanie organów państwa. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.). Wynikający z zaskarżonych przepisów obowiązek uprzedniego wniesienia ponaglenia w celu późniejszego wniesienia skargi do WSA w sposób – jego zdaniem – nieuzasadniony różnicuje natomiast sytuację podmiotów znajdujących się w tożsamej sytuacji prawnej, tj. podmiotów zmierzających do złożenia skargi do WSA z powołaniem na jedną z podstaw z art. 3 § 2 pkt 1-9 p.p.s.a.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w u.o.t.p.TK, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania, pomimo prawidłowego doręczenia (data doręczenia: 29 listopada 2021 r.) pełnomocnikowi skarżącego zarządzenia sędziego Trybunału, braki skargi nie zostały usunięte.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.